

TEPLOMOT ÉPÍTESZ?

Üzenetek a múltból 4. | 2022. augusztus 21.

Alapige: Jelenések 2,12-17.

BEVEZETÉS | „Üzenetek a múltból” c. sorozatunk negyedik részében a pergamoni gyülekezetnek íródott levéllel foglalkozunk. **Gyertek, olvassuk el a Jelenések 2,12-17. versig tartó részét!** | Folytatásként, pedig ismét **nézzünk meg egy rövid bejátszást**, ami az igehirdetés témájához kapcsolódik. (*Üzenetek a múltból04.mp4*)

KI AZ, AKI MEGSZÓLÍTT? | Ez a levél is, akárcsak a többi, azzal kezdődik, hogy Jézus kijelent valamit önmagáról: „... ezt mondja az, akinél a kétélű éles kard van”. Jézusról már földi életében is többször kiderült, hogy úgy lát az emberek szívébe, mint amire egyetlen ember sem képes. Őt földi életében sem lehetett megvezetni vagy átverni, mert mindent tud. Ezért fölösleges mellébeszélni, szerepet játszani, mert ő azokat a titkokat is ismeri, amit el akarnánk rejteni előtte. – Az a „kétélű éles kard”, amivel Jézus a gyülekezet elé áll, Isten ígéje, ami „**élő és ható**, (ami) ... megítéli a szív gondolatait és szándékait. (Ami előtt) **nincsen olyan teremtmény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt.**”
ApCsel. 4,12-13. Istennek ez a színtiszta szava az, ami elválasztja a jót a rossztól, az igazat a hamistól, és ez az a szó, ami megítél mindannyiunkat! És jaj nekünk, ha ez az igaz szó könnyűnek talál bennünket! Úgy hallgassuk tehát Jézus szavait, hogy érezzük annak súlyát, aki megszólít bennünket!

NEM ÜRES SZAVAK | Az, hogy Jézus szavai nem üres szavak csupán, annak bizonyítékát a levél folytatása támasztja alá!

Jézus ismerte a helyzetüket: „**Tudom, hol van a lakóhelyed: ahol a Sátán trónja van...**” – mondja. Ez a gyülekezet egy olyan városban létezett, ami a Sátán főhadiszállása volt. A város a mindenkori császár hamis isten-kultuszának központja volt, de sok pogány vallás tanításai is hatással volt életére. Itt állt például a Zeus oltáron túl, Aszklépiosz temploma is, akinek gyógyító erőt tulajdonítottak, és sokan azért jöttek a városba, hogy meggyógyuljanak. Ezért Aszklépioszt megváltónak tartották.

Jézus ismerte állhatatosságukat: „... **de ragaszkodsz a nevedhez...**” A „lakni” szót, amit a szövegben olvasunk, arra használták, amikor valaki nem átmenetileg, hanem életvitelszerűen él ott, ahol lakik. A pergamoni keresztyéneket nem tudták őket menekülésre kényszeríteni lakóhelyükről, mert a nehézségek, szenvedések és üldözések ellenére szilárdan ragaszkodtak Megváltójukhoz.

Jézus ismerte áldozataikat: „... **nem tagadtad meg az én hitemet Antipász napjaiban sem, aki hű tanúm, akit megöltek nálatok, ahol a Sátán lakik.**” A pergamoniak példája mutatja, hogy Jézus hűségét követését nem olcsón megúszni. A Krisztushoz való hűséget a világ nem nézi jó szemmel. Antipász, Pergamon püspöke volt, aki nem volt hajlandó leborulni a császár szobra előtt, és nem volt hajlandó őt istenként imádni. Ezért elevenen égették el. Antipász, példát adott, mert nem engedett lakhelye kulturális nyomásának, hanem többre tartotta Krisztust az életénél. Bizonyágtételét pedig „fogták” gyülekezetének tagjai, akik a történetek ellenére még szilárdabban ragaszkodtak tanúságtételükhöz. Jézus pedig dicséri őket bátor helytállásukért.

MEGALKUVÁS | De ennek a gyülekezetnek is volt egy bűne, akárcsak a legtöbbnek, amelyet nem hagyhatott szó nélkül az, „**akinél a kétélű éles kard van**”. „*Vannak nálad olyanok, akik Bálám és a nikolaiták tanításához ragaszkodnak!*” – panaszolja Jézus. A pergamoni gyülekezet tagjai között voltak olyanok, akik bár keresztyénnek vallották magukat, de szépen belesimultak a város kultúrájába, részt vettek a pogány szertartásokban, igyekeztek csendesen megbújni a tömegben, kerülve minden hitük miatti konfrontációt. Olyan emberek voltak ők, akik félelemből vagy kényelemből, azon igyekeztek, hogy összehangolják, harmonizálják az életüket azzal a pogány és Krisztus tagadó kultúrával, amiben éltek.

Mi volt tehát a pergamoni gyülekezet bűne? A **megalkuvás**. Azok részéről is, akik Bálám és a nikolaiták tanításához ragaszkodtak inkább Krisztus tanítása helyett; és azok részéről is, akik szó nélkül megtúrták őket a gyülekezet közösségében. Mert így az, amit a külső támadások nem érthettek el, elérhette volna hamis úton járók a belső rombolása, ti. azt, hogy széthulljon és nevetségessé váljon Krisztus pergamoni Egyháza, és végsősoron elhallgasson bátor bizonyágtételük.

DILEMMA | A pergamoni gyülekezet bűne komoly kérdés elé állít bennünket is! Még pedig az elé a kérdés elé, hogy: *hogyan élhetünk keresztyénként a világban úgy, hogy közben nem e a világból valók vagyunk? Hogyan élhetünk úgy, hogy Krisztus jó illata vagyunk úgy, hogy közben nem veszítjük el az „ízünket”?* Tudunk-e úgy kompromisszumokat kötni a hétköznapijainkban, hogy nem válunk megalkuvókká, saját hitelveink árulóivá? Azaz, tudunk-e úgy élni, dolgozni, létezni saját családjainkban, tágabb közösségünkben, hogy nem vagyunk ridegen elutasítóak, kirekesztőek, szeretetlenek, de nem is bújunk el a hallgatásunk mögé? Komoly dilemma ez, amit nem kerülhetünk meg! Mert hívó emberként halálunkig ebben a kettősségben éljük az életünket: e világban élünk, de nem ehhez a világhoz tartozunk.

Az élethez szükségesek a kompromisszumok. Egy bibliai példa: a korinthusi közösségben óriási probléma volt a húsevés. Mert a városban a húst olyan hentesüzletek árulták, amelyek árujukat a pogány templomok bálványáldozataiból kapták. Mit mondott erre Pál? „**Az étel pedig nem visz minket Istenhez közelebb; ha nem eszünk, nem lesz belőle hátrányunk, és ha eszünk, abból sem lesz előnyünk.**” Majd jött az ajánlott kompromisszum: „**De vigyázzatok, nehogy ez a szabadságotok valamiképpen megütközést váltson ki az erőtlenekek között. ... Ezért tehát, ha az étel megbotránkoztatja testvéreimet, inkább nem eszem húst soha, hogy őt meg ne botránkoztassam.**”

De vannak hitelvek, amelyekből nem engedhetünk! Ilyenek pl. Krisztus üdvszerző halála és feltámadásának valósága, a bűnről, a házasság teremtési rendjéről szóló bibliai tanítás. Hiába akar más igazságot ránk kényszeríteni az a kultúra, ami hitelveink feladására, és ezzel megalkuvásra akar kényszerítene bennünket.

„**Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.**” – Jézus így imádkozott értünk halála előtt azért, hogy ne meneküljünk, ne kivonuljunk, ne uralkodni akarjunk, ne akarjuk kiszolgáltatni a világot, amiben élünk, hanem szolgálni akarjunk inkább, Istennek tetsző életet élve.

Egy háborúban megsérült templom javításán dolgoztak a munkások. Néhányan azzal voltak elfoglalva, hogy nagy kődarabokat faragtak vésővel és kalapáccsal. Odament hozzájuk valaki, és

megkérdezte az egyik munkást: Maga mit csinál itt? A kérdezett fáradtan és egykedvűen válaszolt: Láthatja! Köveket faragok! A másikat is megkérdezte: Mit csinál maga itt? Az illető gondterhes pillantással válaszolt: Öt gyermekem van otthon, muszáj sokat dolgoznom, hogy enni adhassak nekik. A harmadikat is megkérdezte: Mit csinál itt? A kérdezett büszkén mutatott rá a szépen megfaragott kőre, és így válaszolt: Templomot építék! - Így viszonyuljon a hívő ember a világhoz! Ki-ki a maga helyén úgy végezze a rábízott feladatot, mint aki templomot épít Istennek, az Ő neve dicsőségére!